

РЕШЕНИЕ

№ 1662

гр. Пловдив, 22.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VII СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Стефка Т. Михова

Членове: Борис Д. Илиев
Николай К. Стоянов

при участието на секретаря Ангелинка Ил. Костадинова
като разглежда докладваното от Николай К. Стоянов Въззивно гражданско дело № 20225300502394 по описа за 2022 година

Производство е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Съдът е сезиран с въззивна жалба с вх. № 64152/08.08.2022 г. депозирана от Н. Д. И., ЕГН ***** от гр. П., ул. „***, чрез адвокат Б. против Решение № 2819 от 24.07.2022 г., постановено по гр. д. № 4372 по описа на РС – Пловдив за 2021 г., с което са отхвърлени предявените от жалбоподателя против „Дженерали застраховане“ АД, ЕИК **, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „К*** обективно съединени осъдителни иски за присъждане на сумата от 750 лева – главница, представляваща застрахователно обезщетение за вреди от експлоатация, настъпил на 05.07.2010 г. вследствие на трудова злополука по договор за застраховка „Злополука“ по полица от 28.04.2006 г., и сумата от 307,08 лева – обезщетение за забава за периода 24.02.2017 г. – 08.03.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата от постъпване на исковата молба в съда – 09.03.2021 г., до окончателното погасяване, като е осъден жалбоподателят да заплати на ответното дружество сумата от 100 лева - разноски в производството.

В жалбата са изложени съображения за неправилност на първоинстанционното решение като постановено в противоречие с материалния закон, като се отправя искане до въззивния съд за неговата отмяна и постановяване на ново, с което исковите претенции да бъдат уважени. Претендира разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК не е постъпил отговор на въззивната жалба от въззиваемото дружество „Дженерали застраховане“ АД. Извън срока за отговор въззиваемото дружество оспорва жалбата като неоснователна. Моли да потвърждаване на първоинстанционния акт като правилен и законосъобразен. Претендира разноски.

ПЛОВДИВСКИ ОКРЪЖЕН СЪД след като провери обжалваното решение съобразно правомощията си по чл. 269 от ГПК, прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 ГПК и обсъди възраженията, доводите и исканията на страните, намери за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срок, от страна, която има право да обжалва и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което се явява процесуално допустима.

При извършената служебна проверка на решението съобразно правомощията си по чл. 269, изр. първо от ГПК съдът намира, че същото е валидно и допустимо. Предвид горното и съгласно разпоредбата на чл. 269, изр. 2 от ГПК следва да бъде проверена правилността му по изложените във въззивната жалба доводи и при служебна проверка за допуснати нарушения на императивни материалноправни норми, като въззивната инстанция се произнесе по правния спор между страните.

Първоинстанционният съд е сезиран с обективно кумулативно съединени искове предявени от Н. Д. И. против „Дженерали застраховане“ АД, с правна квалификация по чл. 183, вр. с чл. 230 и чл. 231 КЗ /отм./, вр. с §22 КЗ и чл. 86 ЗЗД. В исковата молба ищецът твърди, че по договор за задължителна застраховка „трудова злополука“ от 28.04.2006 г., сключена между тогавашния му работодател и ответника, във връзка със злополука, настъпила на 14.08.2006 г., му е било изплатено застрахователно обезщетение за причинените му вреди в размер на 750 лева, с оглед определения от НЕЛК процент на ТНР от 15. Навеждат се доводи за наличие на експес от същата злополука, настъпил на 05.07.2010 г., като за жалбоподателя били констатирани от специалисти болки в дясното око, разкъсване на ретината, наложило лазерна терапия на окото. Доколкото експесът бил установен от ТЕЛК и НЕЛК на един по – късен етап, като ТНР била увеличена на 30 %, застрахователят дължал обезщетение в размер на сумата от още 750 лева, с оглед претърпените неимуществени вреди от злополуката и влошаване на здравословното му състояние. Жалбоподателят иска присъждане на сумата от 750 лева – главница, представляваща застрахователно обезщетение за вредите от експес, настъпил на 05.07.2010 г. по покрит риск „трудова злополука“ по договора за застраховка, както и сумата от 307,08 лева – обезщетение за забава за периода 24.02.2017 г. – 08.03.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата от постъпване на исковата молба в съда – 09.03.2021 г. до окончателното погасяване.

Ответникът оспорва исковете като неоснователни. Прави възражения за изтекла погасителна давност, както и че конкретната застраховка не покрива вреди от ексцес.

Предвид липсата на нови доказателства, които да са били събрани пред настоящата инстанция, изводите на въззивния съд почиват единствено на събрания доказателствен материал пред първата инстанция.

С първоинстанционното решения предявените искове са отхвърлени, като съдът е приел, че твърдения ексцес, макар и доказан, не се покрива като риск от договора за застраховка и, че вземането е погасено по давност.

Между страните по делото няма спор досежно следните факти: наличието на договор за застраховка „Злополука“ от 28.04.2006 г., сключена между работодател на ищеца и ответника, настъпването на тр. злополука в рамките на срока на покритие и плащането на застр. обезщетение в размер на 750 лева, предвид установена ТНР от 15 %, преди процеса.

В исковата молба ищецът твърди, че ексцесът е настъпил на 05.07.2010 г.

Ексцесът представлява влошаване на здравословното състояние на пострадалото лице, което се намира в пряка причинно-следствена връзка с първоначалното събитие, което в разглеждания казус е настъпило на 14.08.2006 г.

Видно от т.32.1 от общите условия за застраховка „Злополука“ е предвидено, че ако след изтичане на 1 година от датата на злополуката, застрахованият получи усложнения, застрахователят не дължи плащане. Поради това е налице изключен риск на застрахователя, тъй като усложнение се твърди да е настъпило четири години след датата на злополуката.

Освен това както правилно е посочил районния съд процесното вземане е погасено по давност.

Настоящият съдебен състав приема, че началото на давностния срок е моментът на настъпване на вредата, т.е. от възникването на ексцеса, защото се касае за нововъзникнало право за обезщетяване на допълнително породени вреди от същото увреждане, които преди това не са били обезщетени, тъй като са се проявили впоследствие.

Правата по договора за застраховка „Злополука“ се погасяват с петгодишна давност от деня на настъпване на застрахователното събитие, респективно от деня на възникването на ексцеса, независимо от качеството на правните субекти. За да бъдат обезщетени новонастъпилите вреди от застрахователя, обаче тяхното проявяване трябва да е настъпило в срока на застрахователна погасителна давност.

Процесното вземане е изискуемо от момента на настъпване на ексцеса - 05.07.2010 г. От този момент започва да тече и погасителната давност за новото,

допълнително обезщетение. Исковата молба е подадена на 09.03.2021 г., т.е. - след изтичане на петгодишната погасителна давност, съгл. чл. 197 КЗ /отм./.

По делото не са събрани доказателства да са налице предпоставки за спиране, респ. прекъсване на давността.

Ето защо предявеният главен иск за сумата от 750 лева – главница, представляваща застрахователно обезщетение за вреди от експес, настъпил на 05.07.2010 г. вследствие на трудова злополука по договор за застраховка „Злополука“ по полица от 28.04.2006 г. следва да бъде отхвърлен поради погасяване на вземанията на ищеца по давност.

Съдът не формира извод за наличие на главен дълг, поради което искът за акцесорното вземане също следва да се отхвърли.

Предвид гореизложеното предявените искове се явяват неоснователни и като такива следва да бъдат отхвърлени. Първоинстанционният съд е достигнал до правилен и законосъобразен извод, поради което обжалвания акт следва да бъде потвърден.

С оглед изхода на спора при настоящото му разглеждане, разноски се дължат на ответника, на осн. чл. 78, ал. 3 ГПК. На основание чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 37 ЗПрП, вр. чл. 25, ал. 1 НЗПП, с оглед конкретната фактическа и правна сложност, съдът определя юрисконсултско възнаграждение в размер на минимума от 100 лева.

Предвид изложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 2819 от 24.07.2022 г., постановено по гр. д. № 4372/2021 г. по описа на Районен съд- Пловдив, двадесет и първи гр. с.

ОСЪЖДА Н. Д. И., ЕГН *****, с адрес: гр. П., ул. „Г****“ №** да плати на „Дженерали застраховане“ АД, ЕИК 030269049, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Княз Ал. Дондуков“ № 68, сумата от 100 лева /сто лева/ - разноски за настоящото производство.

Решението е окончателно и подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____